

Та па три страѣни разнело,	Та понудиле младъ Стоянтъ,
И 'се во уста донеле,	Та си ми Стоянтъ оздравилъ.

—♦♦♦—
141.

Марія и Ралинъ харенъ юнакъ.

Хей Маріо, гиздаво девойко!
Що е ляпо поле харбанашко
Харбанашко поле и юнашко!
Ниде дрѣво, ни дребно камане,
Токо единъ зелени-а яворъ,
Подъ явора до три реда момци,
На среда-та гиздава Марика,
Свилъ преде, свиленъ гайтанъ плете,
Та го мята отъ рѣка на рѣка,
На юнаци лепа песенъ пее:
„Хей юнаци, млади неженени
Неженени млади за женене!
Кой префѣрли зелени-а яворъ,
Да пречете листе яворови,
Той да земе гиздава Марика.“
'Се фарляха, никой не префѣрли,
И четуха, никой не пречете.
Е че иде Ралинъ харенъ юнакъ,
Веднашъ фѣрли, явора префѣрли,
Веднашъ рече, листе му пречете,
Той си юзе гиздава Марика.
Майчица си Марика плетеше,
Хемъ ѝ плете, хемъ Марикѣ учи:
„Е та тебе дѣщерко Марико!
Кога идешъ Ралину на двори,
Ти не слазай отъ добраго коня,
Нѣ са кланяй коню до грива-та,
Дур' не прости Ралинъ харенъ юнакъ
Дур' не прости три синджира робе
Три синджира робе и робини
И два тула изъ темна темница.“
Послушала Марика майкѣ си,
Кога била Ралину на двори,